

SVOBODNA SLOVENIJA

AÑO (LETO) XXXII. (26)
Štev. (No.) 46

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
15. novembra 1973

Novi napadi na Cerkev

Odkar se je v Jugoslaviji razvila debata o osnutku nove zvezne in novih republiških ustav, in je tudi Cerkev po svojih vernikih in po svoji hierarhiji spregovorila v obrambo svojih pravic, se je s strani partije in njenih članov sprožil nov val napadov, ki v glavnem težijo k temu, da bi Cerkev še bolj kot doslej omejili v njenem delovanju. Ti napadi že presegajo normalno partijsko dejavnost in prehaja v samo vodstvo ZK, ki ponovno v zahtevah Cerkve vidi le „željo po ekspanziji“. Voditelje partije obhaja strah pred obuditvijo „klerikalizma“, strah, ki gre še tako daleč, da se kot don kihoti zaganjajo v veterne mline.

Na tem „bojnem polju“ se je odražal med drugimi tudi sekretar sekretariata Centralnega Komiteja Zveze komunistov Slovenije, Franc Šetine, ki je na eni zadnjih sej tega organa imel za umestno, da se med najvažnejšimi problemi, ki tarejo danes državo in partijo daj časa pomudil pri problemu delovanja Cerkve, katero je postavljal med najhujše sovražnike. Tako je v kritiki „tehno-birokratskih, liberalističnih in drugih protisamoupravnih sil“ smatral primerno poudariti, da „te sile še niso povsod do kraja potolčene. Še zlasti je ob tem navesti primere klerikalističnih teženj, zahtev in akcij, ki se pojavljajo v delu Cerkve in ki so sovražne do naše stvarnosti“.

Precej dlje pa je v svojem protiverskem zanosu šel sekretar izvršnega biroja predsedstva Zveze komunistov Jugoslavije, Stane Dolanc, ki je na proslavi 100-letnice celjske Cinkarne med drugim ugotavljal:

„Osnovna vsebina teh tendenc je v hotenjih, da se Cerkev uveljavi v samoupravnem mehanizmu kot subjekt, ki predstavlja verne državljane kot posebno družbeno interesno skupino na podlagi verske oziroma nazorske opredelitve in da se tako v skupščinskem sistemu in v družbi nasploh pojavi kot odgovorni nosilec moralne, socialne, humanitarne in politične doktrine kot odredilne alternative za sodobni svet, pri čemer z nekaterimi svojimi akcijami prihaja navzkriž s pravnimi normami, ki urejajo položaj cerkve, vernikov in odnosov z državo.

Pri tem seveda ne mislim na tisti del duhovščine in vernih, ki so sprejeli samoupravni sistem kot možnost, da se Cerkev obrne k sebi in verski delavnosti, ampak na tiste, ki v nadaljnji demokratizaciji družbenih odnosov iščejo možnosti za obnavljanje idejnopoličnih funkcij cerkve in s tem odpirajo pot novemu klerikalizmu.

Taki poizkusi zadevajo v osnove samoupravnega sistema, so naperjene proti podružbljanju politike, razbijajo enotnost delovnih ljudi in občanov, vzbujajo versko nestrpnost ter krepijo manipulativno moč cerkve ter niso negativni odnos do socialistične samoupravne demokracije in vloge zveze komunistov.

Mislim, da je potrebno zaustaviti to skrajno negativno politično ofenzivo nekaterih krogov v cerkvi, predvsem z odporom vernih članov naše socialistične samoupravne družbe. Ne bi smeli in ne moremo dovoliti, da bi se takšne klerikalistične ambicije cerkve širile, saj bi to škodilo ne samo njej in veri ampak celotni slovenski družbeni skupnosti.

Okrepiti moramo vlogo in položaj socialistične zveze v boju zoper klerikalistične tendence v cerkvi. Braniti moramo stališče, da ima cerkev svoje mesto v veri ne pa v politiki.

Verniku mora biti jasno, da mi podružbljamo politiko, da je moč samoupravnega socializma v enotnosti temeljnih interesov delovnih ljudi in da je klerikalizem naperjen prav zoper to, saj je poizkus delitve ljudi, kar je v nasprotju s samoupravnim socialističnim družbenim sistemom in njihovimi temeljnimi interesi.“

Mogočna slovenska demonstracija v Celovcu

Na predvečer avstrijskega državnega praznika je bila v Celovcu mogočna demonstracija, katere se je udeležilo okoli 3000 koroških Slovencev in tudi precejšnje število nemških rojakov.

Veliko mladine in tudi v borbi za pravice osivelih možakarjev je korakalo po celovških ulicah. Jasna je bila izpoved za enakopravnost obeh narodov na Koroškem, proti preštevanju Slovencev in za izpolnitev člena 7 avstrijske državne pogodbe.

Tej sliki na predvečer državnega praznika v Celovcu, pa je dal največji

k roški slikar profesor dr. Werner Berg svojo udeležbo poseben pečat.

Če kdo, tedaj prav gotovo prof. doktor Werner Berg pozna dušo in življenje koroških Slovencev do dna, on živi že desetletja med njimi in ima prav gotovo polno pravico, da izpove to, kar je spoznal za pravilno.

Na Starem trgu je najprej spregovoril predsednik Bund-a Kärntner Studenten g. Gerhard Frierrich, za njim pa podpredsednik Narodnega sveta koroških Slovencev dr. Matevž Grile.

Zbor je tudi sklenil resolucijo na zvezno vladi, ki se glasi:

RESOLUCIJA NASLOVLJENA NA AVSTRIJSKO ZVEZNO VLADO

Udeleženci demonstracije solidarnosti komiteja za pravice koroških Slovencev, ki je bila danes v Celovcu, pozivajo avstrijsko zvezno vlado, da takoj v polni meri in brez kakršnegakoli ugotavljanja manjšine uresniči določila člena 7 Avstrijske državne pogodbe.

Ugotavljanje manjšine kakor ga v zadnjem času ojačeno zahtevajo in ga očividno v obliki jezikovnega štetja tudi že pripravljajo, bi dokončno preprečilo izpolnitev pravic koroških Slovencev ustrežajočih državni pogodbi. Ugotavljanje manjšine bi pod pogoji, ki so najkasneje od jeseni 1972 znani najširšim krogom, ne pomenilo nič drugega, kakor preštevanje tistih Slovencev, ki niso klonili nacionalističnemu pritisku. S tem bi ugotavljanje manjšine naknadno legaliziralo nacionalistični pritisk. Prav tako je tako štetje človeka navredno in je za slovensko govorečo sodeželane nesprejemljivo.

Istočasno bi zaneslo nacionalno sovraštvo in prepir do zadnje vasi in bi odvrčalo prebivalstvo od drugih dnevno-političnih in raznih socialnih vprašanj, ki so to dokazali dogodki in hujskanja od leta 1972 naprej.

Tukaj zbrani slovenski in nemški govoreči Korošci so prepričani, da more samo izpolnitev pogodbeno zajamčenih obveznosti po zvezni vladi služiti mirnemu in enakopravnemu sožitju na Koroškem in je v stanju, da prepreči najhujše in kaj dobrega obetajoči razvoj.

„Čas preizkušnje je našel Slovence čuječe“

GLAVNE MISLI IZ GOVORA JOŽETA LIKOZARJA NA PROSLAVI NARODNEGA PRAZNIKA 29. OKTOBRA V CLEVELANDU

„29. oktober iz leta 1918, je del neizbrisne zgodovine,“ je dejal v uvodu. „Še so med nami možje, ki so sodelovali pri tej veliki odločitvi. Nekateri v luči dogodkov po prvem 29. oktobrom, v luči nemirnega demokratizma in popolne osebne svobode, danes nižje cenijo pomembnost dneva, kot so ga cenili nekoč. Vedeti moramo, da so ti ljudje razočarani nad tem, da niso bili uresničeni vsi upi, ki so jih imela vsa slovenska politična gibanja od ustanovitvi slovenske vlade, da pa v njih ni obžalovanja za delo in žrtve, ki so jih doprinesli za to, da so dočakali 29. oktober, ko je bil slovenski narod prevojen za svobodo. Novejši rod, sicer zavednih Slovencev, je s tolikim navdušenjem žel sadove, ki so jih narodu njih voditelji s tem prerodom pridobili, pa je vse bolj pogosto na obletnico prero-da pozabljial. Ker ni bilo nikogar, ki bi ga na to napako opozoril, se je zgodilo, da je danes v mladem in najmlajšem rodu premnogo takih Slovencev, ki pravijo, da jim 29. oktober nič ne pomeni. Vse te kliče zgodovina, ki je z zobom časa gravirana. Vabi jih kakor napis špartancev. Popotnik, postoj! Položi prst v zarezo časa in sliši boš zgodbo slovenskega človeka, ki je umirajoč zorel za življenje. Sam pogled in sam presodi, kaj je 29. oktober!“

Po drugih ugotovitvah je predavatelj nadaljeval:

„Umestno je vprašanje, zakaj smo tako trdno prepričani, da bi slovenski narod NE preživel dvajsetega stoletja, ko se je vendar s pridom ohranjal skozi tisočletje in pol, čeravno je bil večji del časa zatiran. Zapiski nasilja, ki ga je moral na narod prestati in prenašati segajo zelo daleč nazaj. Že v letu 955, za vlade cesarja Otona I. je bila v Ranteshofnu, klizu Braunaua ob

Naše bralce smo v zadnjem času podrobno obveščali o zahtevah vernikov in hierarhije v Sloveniji in Jugoslaviji, v zvezi z ustavno debato. Zato lahko san. presodijo praznoto in nesmiselnost Dolančevih izjav, ki, kot vsi partijci, trepeta pred idejo, da bi narod imel vsaj nekoliko svobode več, pa naj bo to na političnem ali na verskem področju.

Inni, odkoder je izšel tiran Adolf Hitler, izdana odredba, ki pravi — Če se Slovenci upirajo, naj bodo uničeni. To pomeni, naj pred zakonom veljajo kot sužnji in brezpravno blago. Mar ne spominja ta odlok na hitlerjansko gledanje slovanskih narodov? Pa so Slovenci preživeli suženjstvo pod Nemci in Italijani, prenesli pustošenja Madžarov. Prevedrili so napade Turkov, zacelili so celo rane, ki so jim bile zadane v kmečkih uporih za „Staro pravdo“, tolminskih puntih in v drugih vstajah. Kaj torej hujšega jih je čakalo? Ali jim je upadel pogum, ali njih pleča niso več prenesla udarcev? Ne, niso se pomehkužili! Vendar, z vrlinami krepkega in odpornega telesa bi v novi dobi tehnike in stroja lahko še naprej kljubovali kugi, kobilicam in potresom, — sili duha pa bi se ne mogli upreti. Moč peresa je silnejša od meča! Slovincem je bila potrebna slovenska izobrazba, ki jo more nuditi le slovenska visoka šola, slovensko vseučilišče, te pa bi jim ne dala ne German in ne Roman. Brez boja bi se Slovenci zadušili pod ploho aktov načrtnega potujčevanja. V resnici zato lahko trdimo, da smo z 29. oktobrom ubežali smrti.“

Svoja izvajanja pa je Jože Likozar zaključil z besedami:

„Od Ilirskega gibanja do graškega Maksimalnega programa in dalje, preko Majniške deklaracije se je vil in večal plamen slovenske narodne zavesti ter hrepenenja po svobodi in neodvisnosti. Res je načrt v trenutku dozorel, ko je 28. oktobra kapitulirala Avstro-Ogrska. Slovenci so se že naslednji dan ob viharjem navdušenju odrekli stari Avstriji in in že čez dva dni, 31. oktobra, imenovali narodno vlado, ki so jo vsi deli Slovenije brez pridržka priznali kot vrhovni organ vlade nove teritorialne celote. Te, tako zaželene svobode Slovincem ni prineslo naključje, temveč da je bila priprava za ta korak temeljita. Čas preizkušnje je našel Slovence čuječe. V slogi in medsebojnem razumevanju so pokazali svojemu in tujim narodom, da so vredni svobode.

Ta čut obnavljajmo na današnjem in na vseh bodočih praznovanjih 29. oktobra.“

La paz duradera

El acuerdo, firmado recientemente en el Medio Oriente por los representantes de Egipto e Israel, que será la base de futuras conversaciones de paz, retrotrae a nuestra consideración el problema de la paz mundial. Demasiadas veces las grandes potencias imponen situaciones que no están de acuerdo con el sentir de los pueblos. Y muchas veces también estos pueblos, olvidándose de la fraternidad universal que debe reinar entre todos los hombres, entran por los caminos de la violencia mutua, que desencadena catástrofes cada vez más difíciles de controlar.

La paz debe reinar en el mundo. Una paz justa, no impuesta. Una paz consciente, aceptada y querida. Una paz que sea el resultado de un real sentir de hermandad. Una paz que haga florecer la ayuda entre los pueblos, la comprensión internacional y la colaboración frente a tantos problemas humanos, difíciles de resolver incluso sin que los empeore el flagelo de la guerra.

Es por eso que nos hacemos eco del llamado de Paulo VI. que pidió se llegue a una paz duradera. La única que puede asegurar a la humanidad una mañana en la que el temor será reemplazado por la esperanza y el odio por el amor.

Pogled na demonstrante v Celovcu 25. oktobra za pravice Slovencev na Koroškem

Srednjeevropska srečanja — „Mitteleuropa“ 1973

(2)

Anton Maria Zahorsky—Suchodolski v uvodu razglablja o ideji „Mitteleurope“ ter jo primerja instrumentalnemu delu za mnogoglasni orkester, kjer je med raznimi konsonancami ter disonancami težko spoznati osnovni motiv. Za ideje samo „Mitteleurope“ je mnenja, da veljajo tudi za njen zgodovinski razvoj besede filozofa Ernesta Troeltscha, ki piše v svojem „Evropeizmu“ tudi naslednje: „Notranji evropski pomen sestavljajo različne vsebine, ki so lastne najrazličnejšim zgodovinskim dobam. Te se medseboj pobijajo in mešajo na vedno nov način, ker so vedno ohranile svojo življenjskost...“ V pregledu svojega dela pravi avtor, da je gotovo zlata doba srednjeevropske ideje 19. stoletje. Pri tem navaja celo vrsto citatov in razlaga zlasti s strani avstrijsko-nemške publicistike. Pri tem seveda nekoliko preveč poudarja le nemški element pri formaciji novega nadnarodnega duha srednjeevropskih narodov. Tako citira npr. nemškega poslanca v frankfurtskem parlamentu Friedricha Naumanna, ki tudi smatra nemško poslanstvo za determinantno (čeprav pri tem upošteva novo stvarnost nenemških: ljudstev monarhije), ko piše: „V krvi mnogih naših nemških bratov Avstro-Ogrske je še vedno živa tradicija, po kateri je bila država last Habsburžanov ter ozemlje, ki ga upravlja nemška birokracija, upravna država, ki je prinašala priključenim narodom koristi nemškega reda... Stara avstrijska država je bila država nemških funkcionarjev, ne pa nemških narodov. Bila je tako prepojena z narodnimi gibanji in demokratijsko kot z drugimi ljudskimi gibanji.“ Zahorsky je danes optimist, in meni, da ima „Mitteleuropa“ še kaj povedati. Pri tem usvaja besede kanclerja dr. Kreiskega, ki pravi med drugim: „Srednjeevropska ideja ni originalna, ampak je že zelo stara, se pa vedno lahko prerodi: ob Nemški zvezni republiki, Italiji in Švici ter Avstriji ima tudi Jugoslavija odločilno vlogo, saj se njen vpliv razteza od ozemlja jugovzhodne Evrope do Srednje Evrope...“

Še eno je posebno zanimivo predavanje na goriškem kongresu. Viktor Suchy obdeluje v svojem referatu problem panavstrijske skupnosti. Pri tem

se zelo rad spušča v analizo odnosov nemškega vladajočega razreda do Slovanov v dvojni monarhiji. Sam našteva med primeri vsa vodilna imena slovanskih osebnosti, ki so odločilno pripomogle k spoznanju z germanskim svetom, od Dobrovskega in Kopitarja do Prešerna in Anastazija Gruna ter elemente, ki so jih tudi razni nemški duhovji Grillpalzer, Hofmannsthal, Nikolaj Kuzanski ali Wittgenstein prevzeli od slovanskega, madžarskega, romanskega sveta. Vse to se po njegovo spaja v pravi okvir „Mitteleurope“.

Med ostalim pa nas lahko še bolj zanimajo Suchyjeve ugotovitve o odgovornosti nemškega elementa v dvojni monarhiji do Slovanov. Tako piše med drugim: „Med težke pomanjkljivosti ter izgubljene priložnosti avstrijskega cesarstva... v katerem je živel več državljanov slovanskega jezika od onih nemškega jezika, beležimo, da se je v osnovnih šolah sicer vršil pouk domačih jezikov, niti od daleč pa se ni zahtevalo od ljudi nemškega jezika znanje kakšnega slovanskega jezika... Prav v zvezi z vsemi premiki v slovanskih deželah, ki so bile v dobi preporoda, bi se bili morali vsaj v srednjih šolah donavske monarhije, zlasti v nemških predelih, poučevati slovanski jeziki...“

Še en citat: „Pre-moč nemško-nacionalističnih slovencev na Dunaju, v Pragi in Zagrebu je opopala slovanske sstanovalec njih najbolj preprostih osnovnih pravic.“

Še in še bi lahko poglobili argumente z goriškega srednjeevropskega zborovanja. Mnogo je bilo v teh diskusijah in predavanjih pozitivnih klic, ki nedvomno preživijo še tako zatohlo podonavsko restavracijsko nostalgijo!... (Zato bi bil, recimo, vsak poseg dr. Otona Habsburga, avstrijskega nadvojvode, le eden izmed glasov v tej večglasni kompoziciji). Morda imajo ta srednjeevropska srečanja vsaj to aktualno lastnost, da s primerno osvetlitvijo preteklosti prispevajo k sedanjim perspektivam novega sodelovanja narodov od Donave in Visle ter Labe do Drave, Soče in Jadrana. In le v tem poslanstvu bodo lahko še naprej koristno živela.

Konec

A. B.

IZRAEL IN ARABCI PODPISALI POGODBO

BO MIR RES TRAJEN?

Dolgovezna diplomatska pogajanja, ki so potekala od prekinitve svračnosti 24. oktobra dalje, so rodila svoj sad v nedeljo 11. novembra, ko so predstavniki Izraela in Egipta, pod nadzorstvom Združenih narodov, podpisali takojmenovano mirovno pogodbo. Ta pogodba sama po sebi še ne predstavlja zagotovitve miru na Bližnjem vzhodu, je pa prvi pozitivni korak k temu miru. Od obeh nasprotnikov, pa seveda od njihovih zaveznikov (zlasti od Sovjetske zveze, ki stalno ščuuva Arabce) je odvisno, v koliko bo podpisano premirje in nadaljni mir res trajen.

V dosegu podpisa mirovne pogodbe so Združene države položile vse svoje diplomatske napore in vso svojo moč. Večkrat je že izgledalo, da se bodo vsi poiskusi izjalovili, ter da bo ponoven spopad porušil vse dotedanje delo. Sam ameriški zunanji minister Henry Kissinger je, pred potovanjem na Kitajsko obhodil arabske države in iskal soglasja za mir. V delo je posegel tudi papež Pavel VI., ki je ponovno pozval nasprotnike in njih zaveznike, naj sklepnejo stalen mir.

Končno so ti napori rodili sadove. Tako v Kairu kot v Tel Avivu so objavili pripravljenost na podpis šestih točk, ki jih je pripravil ameriški zunanji minister. O predhodnih pogajanjih, v katere so posegali razni funkcionarji Združenih narodov, pa tudi ameriški pomožni tajnik za zunanje zadeve Joseph Sisco, se je doseglo soglasje glede besedila na obeh straneh. Prvotni tekst je bil sicer nekoliko spremenjen, a zato bolj sprejemljiv za obe strani. Pristanek na pogodbo šestih točk so najprej uradno objavili v Kairu, šele nato tudi v izraelske strani. V zadnjem hipu so iz Tel Aviva tudi zaprosili preložitve podpisa za 24 ur.

Po vseh teh pripetljajih so se zbrali predstavniki obeh držav v vojaškem šatoru na kilometru 101 ceste, ki vodi iz Kaira v Suez. Tam sta šefa obeh generalnih štabov, Aharon Yariv za Izraelce, Mohamed Gamazy za Arabce, pod nadzorstvom finskega generala Siilasvua, poveljnika vojaških oddelkov Združenih narodov, podpisala tri kopije v angleškem jeziku.

Tito zopet v Sovjetski zvezi

Komaj leto dni je minilo, odkar je bil Tito v Moskvi in se je razgovarjal z Brežnjevom. Pred šestimi tedni je bil na obisku v Beogradu Aleksej Kosygin, predsednik Sovjetske zveze. V ponedeljek, 12. t. m., pa se je 81-letni Tito skoro nepričakovano pojavil v Kijevu, glavnem mestu Ukrajine, kjer ga je slovesno sprejel glavni tajnik ruske partije Brežnjev, in ga trikrat poljubil na lice. Poleg Jovanke sta bila med drugimi v Titovem spremstvu njegov zunanji minister Minić in seveda Stane Dolanc.

Pogodba odloča sledeče: 1) spoštovati prekinitve svračnosti. 2) Začeti mirovna pogajanja na podlagi zasedenih ozemelj z dne premirja, t. j. 22. oktobra, in to v okviru prekinitve vojaških spopadov, ter pod nadzorstvom Združenih narodov. 3) Dnevno oskrbovati z jedmi, vodo in zdravili mesto Suez in iz Suez evakuirati civilne osebe. 4) Ne preprečiti pošiljk nevojne materiala na vzhodni breg suškega kanala, kjer se nahaja tretja egiptovska vojska. 5) Zamenjati izraelske kontrolne postojanke na cesti El Kairo-Suez s postojankami Združenih narodov, vendar s pravico izraelskih oficirjev, da nadzirajo pošiljke. 6) Zamenjava vseh vojnih ujetnikov in ranjencev, čim bodo vzpostavljene kontrolne postojanke Združenih narodov.

Vsebinska pogodba sama po sebi ni izredna. Saj predstavlja le temeljne točke, v katerih sta oba nasprotnika edina. Je pa večje važnosti dejstvo samo, da je do podpisa pogodbe sploh prišlo. Od leta 1949 naprej med obema državama ni bilo nobenega podpisa kakšnega medsebojnega sporazuma. Okoli leta 1953 je sicer prišlo do medsebojnih pogajanj, vendar rezultat teh nikoli ni bil podpisan.

Medsebojna pogajanja in podpis sam po sebi predstavljata tudi uspeh izraelske politike, kateri je vodilo, da se sami direktno pogajajo s svojimi nasprotniki. Dejstvo, da je do takih pogajanj prišlo, in pa, da bodo direktna pogajanja v bodoče mogoča, je samo po sebi lepa zmaga in predpostavlja možnost mirnejšega sožitja med obema narodoma.

Manj optimističen pa je položaj na severu, kjer Sirija ni pripravljena na podpis nikakršne pogodbe. Še več, v vsakih morebitnih pogajanjih zahteva prisotnost predstavnikov obeh velesil. To pa je seveda prav v nasprotju z izraelsko politiko. V Damasku tudi niso dovolili Kissingerjevega obiska.

Medtem pa problem petroleja še vedno ni rešen. Arabske proizvodne države so sklenile zmanjšati petrolejsko pridelavo za 25%. Ta ukrep bodo nehale izvajati šele, ko bo na Bližnjem vzhodu zavladal mir, ki ne bo ogrožal arabskega sveta.

Mednarodni teden

V ČILU je levičarska ekstremistična skupina napadla vojaško postojanko v Temuco, sedemsto kilometrov južno od Santiaga. Vojakom se je posrečilo napad odbiti. Od 15 napadalcev je bilo sedem ubitih, kot so objavile vojaške oblasti. Medtem se po vsej državi nadaljuje iskanje orožja. Dva meseca po udaru, ki je končal z Allendejevo levičarsko vlado, še vedno odkrivajo na raznih krajih velika skrivališča orožja, ki je bilo pripravljeno za državljansko vojno, katero so nameravali sprožiti komunisti.

ETIOPIJO biča strašna lakota. Oblasti smatrajo, da je v zadnjih šestih mesecih zaradi lakote umrlo najmanj 75 tisoč ljudi. Lakota se je pojavila kot posledica dolgotrajne suše. Osrednji predeli Etiopije ne dobijo dežja že od oktobra lanskega leta. Uničena so vsa polja, prav tako je pomrlo tisoče glav živine. Jezera in reke so se izsušile. Na pomoč sedaj prihajajo razne mednarodne organizacije, a položaj je neznošen. Ljudje iz notranjosti pritiskajo v mesta, kjer je vlada morala organizirati prava taborišča za pribežnike.

ROMUNSKI PREDSEDNIK Nikolaj Ceausescu je uradno potrdil svoje potovanje v ZDA. Obiskal bo New York in Washington, ter se bo sestel z ameriškim predsednikom Nixonom. Ceausescu se bo mudil v Združenih državah od 4. do 10. decembra.

V VIETNAMU so se pretekli teden ponovno ojačile vojne akcije. Komunistične oddelke, ki so prodirali od kambodške meje, je saigonska vlada napadla z letalstvom. Spopadi so se stopnjevali in ogrožajo pomembno povečanje konflikta.

Kissinger potuje

OD PEKINGA DO SEULA

Ko je zaključil svoje „mirovno potovanje“ po Bližnjem vzhodu, se je ameriški zunanji minister Henry Kissinger podal za svoje šesto potovanje na Kitajsko. Je to tudi že drugo Kissingerjevo potovanje v Peking v tekočem letu. Ameriški funkcionar je prispel v glavno mesto Kitajske v soboto 10. t. m. in se še isti dan sestel s kitajskim ministrskim predsednikom Čuenlajem. Ta ga je isti dan zvečer pogostil v velikem Narodnem Salonu.

Naslednji dan sta se oba državnika ponovno sestala, to pot na dolg pogovor, ki je trajal štiri ure. V ponedeljek 12. je bil Kissinger sprejet tudi pri Maocetungu. S stari kitajskim vodjem sta se pogovarjala nad dve uri. Takoj

karte še nista vrgla ne Moskva ne Washington, in da tudi Evropi ni vseeno, kakšna bo rešitev tega spornega in občutljivega problema kot je Jugoslavija.

svečani koncert, ki ga je samartinski zbor priredil v soboto, 3. novembra 1973 ob svoji petindvajsetletnici.

Kadar praznujejo ugledne osebe ali važne ustanove važne spominske dneve, navadno ne pričakujejo, da jim bodo drugi prinesli svoje darove. Sammartinski slovenski pevski zbor pa nam je ob svoji petindvajsetletnici poklonil izredno dragocen dar — 21 zelo lepih slovenskih pesmi.

Prvih deset pesmi nam je lepo zapel mešani zbor. Te pesmi so bile: Aljaž: Slovenska zemlja; Mihelič Polje; Ferjačič: Planinarica; Kramolc: Lastovkam; Zorman: O pomladni zori; Svetel: Matičanje; Ocvirk: Eno samo tiho rožo; Žgur: Mesec; Tilej: Venite, rožice moje; Mihelič Zadovoljen krošnjar.

V drugem delu je najprej nastopil moški zbor z naslednjimi skladbami: Foerster: Gorenjci; Gregor: Bleda luna; Aljaž: Oj Triglav, moj dom; Jereb: O kresu; Verbič: Vasovalec; Srabotnjak: Reka globoka; Marolt—Fabiani: Ribniška. Na koncu drugega dela koncerta pa je sammartinski mešani pevski zbor zapel še štiri pesmi: Adamič: Noč je tiha noč; Vrabec: Vsemu dane; Klemenčič: Oj pogledjte, ptičke; Jobst: Naša domovina. Vse pesmi je pevski zbor odpel tako, kakor so bile določene na sporedu.

Ko smo poslušali pesmi, ki jih je pel zbor, se mi je zdelo, da nismo več v Argentini, ampak v domovini. Hodili smo po slovenski zemlji, po naših poljih, po planinah in naših vrtovih. V duhu smo spremljali lastovke, ki so zaradi mraza hitele v tople, južne kraje. Uživali smo

Razum naš, bratje in pogum
sovrage vse premaga.

Simon Gregorčič, (Naš narodni dan

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Kakor se je pretekli teden dokončno rešil, vsaj zaenkrat, problem notranjega političnega spora v Mendozi, tako menijo opazovalci, da se bo Peronu posrečilo počasi spraviti v red celotno peronistično gibanje. Gibanje, ki je prav ta teden stopilo na pot „institucionalizacije“. Tako je vsaj objavilo dosedanje začasno vrhovno vodstvo. „Vrhovni provizorični svet“, ki je bil po Peronovem odloku spremenjen v stalno vodstvo stranke. Vendar nekateri opazovalci dvomijo v to normalizacijo. Opazujejo naraščajoča notranja nasprotstva, spore, ki jih tudi Perón s težavo uravnava, in sklepajo, da so ti problemi bolj dalekosežni, kot pa le boj za postavitev ali odstavitve kakega provincijskega ministra. V sporih vidijo zakulisni boj za nadvlado, ki jo bijeta sindikalna in politična frakcija peronizma. Pri tem stopi v ozadje celo upor mladine, ki pa v določenem trenutku eni ali drugi od bojujočih si skupin, znala dati veliko pomoč.

Pa pustimo teoretiziranje glede položaja in se obrnimo na konkretna dogajanja. Teh pa ni mogoče odrezati od prejšnjih ugotovitev. Tako je značilna izjava, ki jo je Perón podal v svojem nagovoru na sindikalne vodje, ko jim je omenil, da bi jih lahko „že vse skupaj odstavil“. To je pač jasen namig na dejstvo, da vsa oblast sindikalistov naj delavci prihaja od Perona. Ta namreč vidi notranja trenja in skuša obdržati svoje sile v ravnotežju.

Skuša pa Perón tudi ohraniti ravno-

težje izven svojega lastnega gibanja. Zato je, po dveh mesecih vlade sklical na razgovor najprej soprodpisnike „zgodovinskega pakta“ La Hora del Pueblo, ki so za časa vojaške vlade predstavljali prvi resni poseg političnih strank v narodno življenje. Po prijaznem razgovoru z njimi, je pa za torek, 13., pozval tudi vse soprodpisnike izjave v Olivosu, za časa njegove prve vrnitve v Argentino. S temi pa je bolj konkretno razpravljal o delu sedanjevlade in o njihovih mnenjih glede poteka celotnega življenja v današnji Argentini.

To je bila zelo dobro izdelana Peronova poteza. Kljub vsem lastnim programom, hoče sedanji predsednik imeti nekako plebiscitno zaslombo večine političnih strank. S to zaslombo, in le z njo mu bo uspelo izpeljati svoje načrte. In take zaslombe s strani vseh sil narodnega življenja (političnih, sindikalnih, univerzitetnih in vojaških) Perón ni imel niti za časa svoje prve in druge vlade. Pač izredna prilika, da državo izpelje iz močvirja.

Za gospodarsko reaktivacijo vlada pripravlja „triletko“ troletni načrt, katerega bo pripravila posebna komisija, ki ji nadzoruje gospodarski minister Gelbard. Za zunanji ugled države pa bo Perón potoval v Združene narode, kjer bo, kot smo že poročali, razpredel svojo teorijo o rešitvi Argentine in tudi drugih držav Tretjega sveta. Zanimivo je, da so ob tem posvetovanju opazovalci argentinskega političnega življenja najbolj belijo glave v vprašanju ali ga bo spremljala njegova žena — podpredsednica države. Če bo gospa Maria Estela Martinez de Perón šla z njim, bo medtem vodil državo verjetno poslovodni podpredsednik senatske zbornice, demokristjan dr. José Antonio Allende. Če pa ne, bo oblast po ustavi pripadla gospe podpredsednici. Kar bo pač prvi in zelo važen precedent v Argentinski ustavni zgodovini, pa tudi za bodoče ustavno življenje v sedanjem predsedniškem obdobju.

Zbornik Svobodne Slovenije z l. 1971–1972 je po vsebini najbogatejša slovenska knjiga v svetu, po obsegu najobširnejša in tudi najcenejša. Zato Zbornik v vsako slovensko družino!

vedno boljšim odnosom ni pričakovati popolne normalizacije diplomatskih odnosov.

in požrtvovalne organistke, rajne gospodične Matilde Kogovšek.

Zboru je za njegovo petindvajsetletnico čestital g. Rudolf Smersu, ki je v svojem govoru opisal nastanek, razvoj in delovanje sanmartinskega slovenskega pevskega zbora, navedel vsa imena njegovih pevovodij in čas, v katerem so ga vodili. Zahvalil se je tudi vsem, ki so nekdanj sodelovali pri zboru, pa zdaj zaradi velikih ovir ne morejo več sodelovati.

Iskreno je slovenskemu pevskeemu zboru čestital tudi g. Anton Žagar, predsednik Slovenskega doma. Opozoril jih je na važnost velikega kulturnega dela, ki ga opravljajo med slovenskimi izseljenci s slovensko pesmijo. Spodbujal jih je, naj vztrajajo in s pesmijo ohranjajo v srcih rojakov zvestobo Bogu, narodu in domovini.

Gospod Božo Stariha, predsednik slovenskega društva „Zedinjena Slovenija“, je s častitkami pevskeemu zboru izrekel zlasti moškemu zboru priznanje, ker je vedno rad sodeloval pri slovenskih prireditvah, kadar so ga povabili k sodelovanju. Priporoča mu, naj se naprej ohranja in goji v tujini slovensko pesem. Dokler bodo Slovenci peli, ne bodo propadli.

Zelo lepo je sanmartinskemu Slovenskemu pevskeemu zboru k njegovi petindvajsetletnici čestital slovenski dušni pastir v San Martinu, g. Jurij Rode. Zahvalil se mu je zlasti za petje pri slovenskih svetih mašah in mu želel, da bi doživel še mnogo jubilejev. Pevcem in pevkam naj bo v zadoščenje in ponos

25-letnica slovenskega pevskega zbora v San Martinu

V soboto, 3. novembra 1973 je bil v San Martinu v Slovenskem domu lep zelo pristen večer. Sanmartinski Slovenski pevski zbor je za svojo petindvajsetletnico priredil koncert izbranih slovenskih pesmi.

Ze četrto stoletja v tujini ohranja in širi slovenske cerkvene in narodne pesmi. Z njimi duhovno vzgaja svoje člane in članice, jih s pesmijo bogati in združuje v eno družino, ki se med seboj podpira, spoštuje in ljubi. S svojim petjem pri slovenski maši in slovenskih prireditvah v Slovenskem domu v San Martinu utrjuje in pogloblja versko in narodno zavest v vseh slovenskih izseljencih, ki prihajajo k slovenski božji službi in k slovenskim prireditvam. Tako jih ohranja v tujini zveste Bogu, domu in domovini.

Začetek sanmartinskega zbora je zelo zanimiv. Pobudo zanj je dal rajni duhovni svetnik Karel Škulj. Na praznik Marijinega vnebovstajanja, 15. avgusta 1948, je imel v sanmartinski cerkvi prvokrat mašo za Slovence. Po maši je rekel rojakom, ki so se udeležili: „Lepo je bilo, kaj ne? Pri prihodnji maši pa moramo imeti že tudi slovensko petje.“

Te besede so našle takoj velik odmev v srcih nekdanjih pevcev in pevk iz barleškega in tranzijskega taborišča. Spomnile so jih, da so se že na ladji dogovorili, da bodo tudi v Argentini peli. Zato so prosili svojega bivšega pevovo-

djo, g. Borisa Pavšerja, da bi vodil petje pri slovenskih mašah v San Martinu. V začetku septembra 1948 je ta zbor, katerega korenine segajo še v taboriščna doba, pod vodstvom gospoda Pavšerja že začel peti pri slovenski maši v San Martinu. Na orglah pa ga je spremljala gospodična Matilda Kogovšek. Gospod Pavšer je zbor vodil 7 let. V tem času je začel prepevati tudi slovenske narodne pesmi, prirežati koncerte in z uspehom nastopati na raznih slovenskih prireditvah.

Za gospodom Pavšerjem je prevzel vodstvo sanmartinskega pevskega zbora g. Vinko Klemenčič; za njim nekaj časa g. Martin Duh, nato pa spet g. Klemenčič. V tej dobi je sanmartinski slovenski pevski zbor redno nastopal na pevsko glasbenih prireditvah, ki so bile v zavodu nasproti Slovenskega doma. Gostoval je tudi večkrat na različnih drugih krajih. Ko je g. Klemenčič nehal voditi zbor, je prevzel njegovo vodstvo g. Slavko Rupnik, ki ga še danes vodi.

Dokler Slovenci v San Martinu še niso imeli svojega skupnega doma, je pevski zbor imel svoje vaje v prostorih sanmartinskega župnišča, v župnijski dvorani v Villa Bosch in v hiši gospoda Pavlovčiča. Ko so Slovenci v tem kraju prišli do lastnega skupnega doma, so se začele pevske vaje, koncerti in druge slovenske prireditve v tem domu. V Slovenskem domu v San Martinu je bil tudi

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Ansambel „Da camera“, ki ga sestavljajo Jože Pogačnik — flauta, Božo Mihelčič — viola, Mile Kosi — viola in Edi Majaron — violončelo je 19. oktobra izvajala v Ljubljani prvič skupaj vse štiri Mozartove kvartete s flavto. Koncert je bil v Zlati dvorani Narodne galerije, med eksponenti zelo dobro uspele razstave gotske plastike iz Slovenije.

ŠMARJE PRI JELŠAH — Cerkvice spreminjajo v koncertne dvorane. Po uspehih raznih glasbenih skupin v cerkvi v Zelšah pri Cerknici so sedaj spremenili v koncertno dvorano z izredno akustiko še cerkvico sv. Rok v tem kraju. V tej cerkvi, ki more sprejeti okrog 250 oseb in je najlepši primer štajerske baročne štukature in slikarstva, je bil 30. septembra prvi koncert mešanega pevskega zbora „France Prešeren“ iz Celja, 14. oktobra pa je nastopil Koroški akademski oktet. Med odmoroma pri obeh koncertih je o umetniški lepoti in vrednosti cerkvice govoril prvič Sergej Vrišer, drugič pa Alenka Aškerc.

CELJE — Celjska Zlatarna, ena največjih izdelovalcev nakita v Jugoslaviji, je pripravila še sedmo zlatarsko razstavo. Poleg celjske Zlatarne je razstavljalo še 60 podjetij iz tujine in 80 iz Jugoslavije. Vsega nakita je bilo v vrednosti 400 milijonov dinarjev (dobro zavarovanih): najlepše pa je menda lesketa kolekcija večernega nakita (ovratnica, prstan in uhani z briljanti, temno modrimi safirji, vdelanimi v belozlato.) Vrednost pa „samo“ 35 milijonov din. (17 din — 1 dolar). Verjetno je v „proletarski“, komunistični Titovini le nekaj „kapitalistov“, ki si lahko privoščijo tak luksuz in najbolj verjetno pa so to tisti, ki so se borili za „enakopravnost“ in proti izkoriščanju delavcev.

LJUBLJANA — Na Gospodarskem razstavišču je bila 13. oktobra zaključena specialna razstava „Sodobna elektronika“, katera je bila združena z znanstvenim simpozijem. Simpozij se je udeležilo 600 strokovnjakov, ki so predebatirali 60 referatov. Razstava je trajala sicer le tri dni, vendar si jo je ogledalo nad 35.000 obiskovalcev.

RADGONA — Podjetje Avto-Radgona je odprlo nov pokrit objekt v površini 5400 kv. metrov, v katerem izdelujejo karoserije za razna specialna vozila, ki jih montirajo na podvozja TAM (Tovarne avtomobilov Maribor). Podjetje se poleg tega bavi s servisno službo in prevozi, zaposluje 420 oseb, z novim obratom pa bo zaposlilo še novih 250.

VELENJE — Kupci za „široko porabo“ bodo do konca leta zamen pričakovali velenjski lignit. Tako je dejal pomočnik generalnega direktorja rudnika Tone Močilnik. Rudnik mora najprej nakopati za porabo in rezervo vseh termoelektrarn Soštanj.

Izredna požrtvovalnost, s katero vzdržujejo zbor in sodelujejo pri njem. Mogli bi v enem letu postati milijonarji, če bi ves denar ki ga žrtvujejo za zbor, sebično ohranili zase. Pevski zbor je tudi velika kulturna in narodna pridobitev in sodelovanje pri njem vir najčistejšega osebnega veselja. Če bi pevcu ne sodelovali pri slovenskem petju z nesebičnim veseljem, bi jih tudi z denarnimi podporami ne mogli pridobiti za pevske vaje in nastope.

Posebno pozornost in odobravanje je po prvem delu koncerta zbudil prizor, ko sta zastopnik in zastopnica pevskega zbora „Gallus“ izročila mogočnega venec cvetja v njegovem imenu slovenskemu pevskeemu zboru v San Martinu. Ta venec cvetja je ves čas ostal na odru in pričal, da slovenska pesem srca dviga, vzgaja in združuje. Tri šopke rdečih nageljnov, ki jih je dobil g. Slavko Rupnik, pevovodja sanmartinskega slovenskega zbora, pa je izročil tistim, ki so pred njim vodili ta zbor.

Slovenskemu pevskeemu zboru iz srca želimo, da bi še dolgo s slovensko pesmijo poveljeval Bog, svoj narod in svojo domovino; zlasti želimo, da bi se mu posrečilo pridobiti za sodelovanje še več mladih ljudi, da bi s slovenskim petjem osrečevali sebe in druge slovenske izseljence.

G. M.

JESENICE — Na Rodinah pri Jesenicah je gorela 12. oktobra rojstna domačija znanega slovenskega pisatelja Janeza Jalna. V hiši stanuje sedaj 65-letna Rozika Mulej. Plamen so zajeli gospodarsko poslopje, ki je podaljšek stanovanjske hiše, in upepelili poleg celotnega ostrešja 4 tone sena, staro pohištvo, veliko knjig in raznih drugih predmetov. Škoda, ki je nepopravljiva, so ocenili na 100.000 dinarjev.

BOHINJSKA BISTRICA — Na Voglu so postavili nov UHF pretvornik za drugi televizijski program. Za postavitev pretvornika je prispevalo „prstovoljno“ od 700 televizijskih naročnikov 650 po 200 dinarjev. Ostalim pa bodo zapečatili naprave za drugi program.

Umrli so od 15. do 19. oktobra:

LJUBLJANA — Dr. Melitta Pivec-Stele, bibliotekarka v p.; Janko Vanč, učitelj v p.; Marija Šmalc r. Švajger Viktor Sterlekar, up.; Lovrenc Markovič, up.; Jože Šegedin, sodnik vrh. sodišča v p. Jože Rozina, up.; Franc Karpe, pos. iz Most; Marija Volk r. Čeper; Zabukovec Vinko; Štefan Zagmajster, up. pismošojca Jože Paškuljin, up.; Stanislav Košir, poštar; Marica Miklavčič r. Poklukar; Erna Starovasniki r. Mancin, frizerka opere; Marija Brandsteter r. Prebil, up.; Leopold Levčar; Franc Kališnik, miz. v p.; Mihael Hrušovar, žel. up., kor. borec Nežka Žakovšek r. Mihelčič; Avgustina Šuligoj r. Burnik, 74; Anton Mavri, višji svetnik juž. žel. v p., 84; Vida Salobir r. Hvalič, predm. uč.

RAZNI KRAJI — Marija Kramar r. Svetlin, 74, Kamnik; Ana Resman r. Preželi, 69, Ribčev Laz; Jana Klemenčič r. Pernišek, Novo mesto; Peter Padjara, gradb. inž., Kranj; Rafael Zazola, Tolmin; Jože Božič, Dol pri Hrastniku; Maks Smodej, žel. up., Radeče; Martin Kreselin, župnik, 58, Pameče; Marija Židaneč r. Požlep, 80, Plešivica; Nace Boras, up., Krško; Ana Gradišar r. Škulj, 90, Škrlje; Alojz Učakar, Dol pri Hrastniku; Franc Dolinar, ptt. up., Šentvid pri Lukovici; Alojzij Saje, 64, strojev. v p., Novo mesto; Ferdinand Berlec, up., Kamnik; Franc Malneršič, žel. up., Brežice; Marija Konič r. Ipavec, gostilničarka, Šempeter pri Novi Gorici; Jože Klobučar, up., Drganja sela; Jože Weitharser, up., Kranj; Ciril Šilič, glasbeni učitelj, Vrtojba; Ludvik Prebil, esperantist, Maribor; Ludvik Krese, rud. nadz. v p., Lako; Marija Engelman r. Zupan, Kranj; Jože Lukež, up., 67, Kranj; Alojz Ahačič, sedlar, Begunje; Martin Vindišman, Stranska vas; Marija Arnejšek, Polje; Ana Suhadolnik r. Belič, 80, up. toa. tov.; Anton Zorčič, up., Kapela; Terezija Berginc r. Melihen, 84, Srpenica; Franc Cesar, up., Šmarje Sap; Alojz Joger, up., Rafolče pri Lukovici; Simon Gajzer, rudar, Zagorje.

XXI. mladinski dan

Organizirana slovenska mladina iz okolice Buenos Airesa, ki deluje v sklopu Slovenske deklishe organizacije in Slovenske fantovske zveze, je kot tradicionalno na prvo nedeljo v novembru pripravila svoj Mladinski dan, že enaindvajseti po številu. Izvedla ga je na Pristavi v Castellarju. Bil je to dan športa in telovadnih vaj, razdelitve nagrad iz tekmovanja v tekočem letu in pregled čez celotno delo obeh organizacij.

Spored se je začel dopoldne, ko so se nadaljevala tekmovanja v odbojki, katerih prve igre so se odigrale že v soboto. Po začetnih igrah so se mladi in starejši zbrali pri sveti maši, katero je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini, msgr. Anton Orehar. V mašnem govoru je svoje misli navezal na dan, katerega je praznovala mladina.

Po kosilu in odmoru so se najprej odigrale finalne tekme v odbojki. Pri dekletih je za pokal „Pričetek“ zmagala ekipa iz Morona, ki je v finalu z rezultatom 3:1 premagala San Justo. Pri fantih pa je pokal „Petindvajsetletnica“ odneslo moštvo iz Adroguoja, ki je 3:0 premagalo moronsko ekipo.

Takoj po končanem tekmah se je pričel popoldanski spored. Za dviganje argentinske in slovenske zastave sta navzoče nagovorila vodji obeh mladinskih organizacij, Marija Urbančič, predsednica SDO, ter Janez Rode, predsednik SFZ, sta mladino vzpodbujala k nadaljnjemu delu za skupnost in narod.

Sledilo so nastopi. Najprej so nastopila dekleta z vajo, katero je zamislila prof. telovadne vzgoje Mariška Šimenc. Vajo, s katero so nastopili fantje, je pripravil prof. tel. vzgoje Tine Vovod. Za njimi so nastopile mladenke z vajo, katero je pripravila in naučila telovad-

SLOVENC I V ARGENTINI

OSEBNE VESTI

Po težki bolezni je v Moronu v ponedeljek 12. t. m. umrl Franc Medić. Naj počiva v miru.

70—LETNICA STANKA TROHA

70-letnica pomeni že kar čeden skuppek zrelih življenjskih let. So ljudje, ki na to življenjsko razpotje stopijo z veselim srcem in neomahljivim zagonom, in so ljudje, ki jih na tem razpotju obide tesnoba slutnja skorajšnjega konca. Vsak pač po svoje prisluškuje skrivnostnim utripom daljine...

Naš slavljencec ne spada v vrsto tistih čemernežev in črnogledov, ki se jim življenje ob sedemdesetletnici zataktne, kakor da ni nobenega izhoda več. Omenite mu starost, pa zravna svojo krepko, Martinu Krpanu podobno postav, in zamahne z roko, kakor da bi bila misel na smrt nadležna muha. Ne, on ni zgrajen iz mehkega testa; njega so same grče, neizruvane korenine in ubrjeni žulji, ki krasijo njegove široke dlani kot medalje prsa hrabrim vojščakom. Tudi huda nesreča, ki ga je zadela pred leti, ga ni duševno strla. Ko se je vračal z dela, ga je na cesti povozil avtomobil in mu zlomil nogo. Zdaj ima v nogi — železo.

Stanko Troha je eden izmed tistih sila redkih staronaseljencev, ki se niso izneverili naukom svojega dušnega pastirja msgr. Hladnika, in ki niso po vojniom beguncem in brezdomcem s prezirnim in mržnjo pokazali hrbita. Marljiv in podjeten kot mravlja, si je že pred našim prihodom sam sezidal dve hiši: eno v Hurlinghamu, drugo v Lourdesu. Hišo v Lourdesu je velikodušno odstopil slovenski begunski družini. Pa tudi v Hurlinghamu je nudil zatočišče dvema begunskima družinama. Njegovo zlato srce se je odprlo na stečaj v ljubezni in sočutju do nesrečnih izganecv.

Železo v nogi je huda nadloga in ovira, a naš slavljencec se tudi po tej neugodi ni dal ugnati v kozji rog. Moral se je sicer upokojiti, a rok ne drži navzkriž. Kot izurjen zidar neumorno nadaljuje svoj posel. Pred dolgimi leti je sezidal lepo hišo tudi pok. uredniku „Slovenca“ Francetu Kremžarju. Kolikim slovenskim družinam pa je zidal domove napol zastoj ali sploh za božji lon, to vesta samo dva: on in Bog. Pa nikarte misliti, da se je pri zastojkarskem delu držal kisle kot čmerika. Bil je zmerom ves nasmejan, poln šagavih domislic. Večkrat je kar med delom začel zanositu deklamirati pesmi goriškega slavčka Simona Gregorčiča, ki so mu kot primorskemu rojaku tako ljube in drage. Njegovo priljubljeno življenjsko vodilo je: „Naj bo v božjo čast!“

Stanko Troha je bil rojen 29. septembra 1903 v Velikih Zabljah pri Ajdovščini. Gospa žena Pavlina mu je podarila otroka: sina Andreja, ki je zdaj inženir, in hčerko go. Pavlinko, ki je učiteljica in poročena z inž. Tvrdom Vlahom, po rodu Hrvatom. Naj omenimo še to, da dedek in babica z vnučki čebljata lepo po slovensko.

Naj Bog temu kremenitemu in globoko vernemu možu nakloni še mnogo let zdravlja in življenjske vredine!

na vadteljica *Adrijana Mažgon*. Sledil je telovadni nastop mladev iz Slovenske vasi, katere je vadih in vodil *Bogo Rozina*. Nastope so zaključili šolski otroci iz Morona pod vodstvom *Jožice Kopač*. Za tem delom so se zvrstile še folklorne skupine in sicer iz San Justa (vodi *Tinka Udhančič*), iz Slovenske vasi (vodi *Nace Hladnik*) ter iz Morona (*Anka Gaserjeva in Jure Ahčin*).

Celoten program je bil eden najbolj pestrih in bogatih, kar smo jih zadnja leta doživeli. Mladini je treba zanj izrecno čestitati, izreči pa zahvalo tudi vsem požrtvovalnim vadteljcem in vadteljicam, ki so izšli iz vrst iste mladine in jo pripravili za tako lepe nastope. Občinstvo je to dobro razumelo ko je po samezne in vse nastopajoče nagradilo z navdušenim ploskanjem.

Zadnja točka tega Mladinskega dne pa je bila razdelitev pokalov posameznim odsekom in krožkom, ki so si jih osvojili v teku letošnjih mladinskih športnih dni. Za zaključek tega poročila, dodamo še imena zmagovalnih moštev, ki so na tem Mladinskem dnevu prejeli zaslužene pokale:

Odbojka: SDO San Martín, SFZ mlajša sk. Slovenska vas, SFZ starejša sk. Adrogué; *ping-pong*: SDO Morón, SFZ mlajša sk. Slovenska vas, SFZ starejša sk. Morón; *nogomet*: SFZ mlajša sk. Slovenska vas, SFZ starejša sk. Morón; *koš*: SDO Slovenska vas, *šah*: SFZ mlajša sk. San Justo, SFZ starejša sk. Slovenska vas; *rokomet*: SFZ mlajša sk. Slovenska vas, SFZ starejša sk. San Martín; *lahka atletika*: SDO San Martín, SFZ mlajša sk. Slovenska vas, SFZ starejša sk. San Martín.

Skupni „Mladinski pokal“ je letos petič in kočno odnesla mladinska organizacija iz Slovenske vasi.

SLOVENSKA VAS

Zaključek tečaja o tehniki poučevanja v Slovenski vasi

V soboto 10. novembra ob 20 je bil v Hladnikovem domu zaključek tečaja o tehniki poučevanja skupin. Tečaj je vodil g. Dušan Šušteršič. Pričelo ga je dvajset mladih, končalo pa jih je deset. Lepo število, če pomislimo da je mnogo tistih ki so zapustili tečaj moralo to storiti bodisi radi študija ali dela. Zbirali smo se ob sobotah popoldne od meseca aprila naprej. Najprej starejša skupina, nato mladi. Cilj je bil dosežen, saj smo videli kako so se fantje in dekleta dobro odrezali na večeru, ki so ga sami vodili.

Na začetku programa je Toni Kokalj pozdrvil vse navzoče ter razložil smisel večera. Magdalena Koprivnikar nam je na kratko a razgledno nakazala svetovno problematiko. Rot Pavle pa je naredil uvod v dva podučljiva filma, ki so nam ga takoj zatem pokazali. Sledila je kratka razlaga in debata. Takoi za tem so razdelili diplome. G. Dušan Šušteršič se je vsem zahvalil in končal kulturni večer s sledečimi besedami: „Zastonj ste dobili, zastonj dajajte“, nakar je občinstvo s ploskanjem odobrilo te besede in s temi besedami tudi ves trud, ki ga je g. Šušteršič vložil v to delo.

Zahvaljujemo se g. Šušteršiču, ki se je za nas žrtvoval in se mu priporočamo še v naprej!

f. s.

BUENOS AIRES

Šolski zlet v Villa Albertina

Letos so si izbrali šolski otroci za izlet kraj Villa Albertina. Ob vstopu v ta kraj so kar obstali. Ogromen prostor je napolnilo 403 otroškega drobiža iz vseh slovenskih tečajev v Bs. Airesu pod vodstvom Franca Vitriha, vadteljice tečajev in zastopnikov šolskih odborov.

Kar na prostem so nato pozdravili najprej svojega Stvarnika in ga počastili s sv. mašo, ki jo je daroval g. dr. A. Starc. Takoj po jutranjem pozdravu so se že oglašali želočki in za kratek čas so opravili najvažnejšo življenjsko potrebo. S smehljajočimi obrazi so se zagledali v veliki bazen misleč, da je poln vode. Pa bil je prazen in so se potem takoj razkropili na vse strani, ne ozirajoč se na levo in desno. Saj ta dan je bil ves prostor samo njihov, sprostiti so se iz tesnega mestnega hru-

Slovenci po svetu

ZDA

Proslava narodnega praznika

Tudi Slovenci v Clevelandu, kakor drugod po svobodnih slovenskih naselbinah po svetu, so obhajali narodni praznik 29. oktobar. Zbrali so se na slavnostno proslavo in sicer v dvorani Baragovega doma. Obisk je bil res lep, saj so dvorano domala napolnili. Program je bil pester in lep. Razen pevecv, članov zbora „Slovenski fantje“, ki so nastopili z raznimi pevskimi točkami, je ostali del programa v celoti izvedla mladina. Zlasti je poudariti „Poklon slovenski zastavi“ katerega je izvajala mladina slovenske šole. Pa omenimo tudi nastop *Moje Slakove* z deklamacijo in prav tako deklamatorski nastop Janeza Tomcinca. Celoten večer je vodil Janez Ovesnik.

Slavnostni govor je imel Jože Likozar iz katerega objavljamo glavne misli na prvi strani.

pa, iz jarma šolskih zahtev in nenehnega učenja. Fantiči so se igrali z žogo, deklace pa so se zabavale z raznimi igrami. Ni manjkalo tekmovanja v atletskih panogah. Uporabila se je tudi prilika za srečanje z znanci drugih šol ter osebni razgovor.

Sonce je že pošiljalo zadnje svoje žarke, ko je zvonček opozoril na bližajoči se odhod. Ob slovesu so se še slikali in obenem se zahvalili s pesmijo in šopkom gospodarju, ki je dovolil, da so se otroci razveseljevali na njegovem lepem prostoru.

Ob 6 popoldne so se avtobusi počasi oddaljevali od kraja. Dolgo se je čul le ropot avtobusnih koles. V otroških srečih pa bo ostal lep spomin vsega in lepega spomladanskega doživljanja.

ŠPORT

V Buenos Airesu je bil v nedeljo 11. novembra končan kvalifikacijski rokometni turnir med Argentino, Brazilom in ZDA za uvstitev v finale za svetovno prvenstvo. Uvrstila se je ekipa ZDA, ki je premagala Brazil s 19:12 in Argentino z 19:17. Argentina je vodila skoraj do konca tekme, potem pa je v zadnjih minutah zmagača boljša kondicijska pripravljenost Američanov. Brazil se je proti ZDA še kar upiral, Argentina pa ga je prepričljivo premagala s 24:15.

Izšel je

ZBORNIK SVOBODNE SLOVENIJE za leti 1971-1972

Obsega 440 strani; skupaj z umetniško in gorniško prilogo — 456 strani in 88 ilustracij.

Vsebinsko je Zbornik tako bogat, da je znova potrdil, da so Zborniki Svobodne Slovenije najbolj reprezentativna slavenska knjiga v svetu.

Avtorji so iz Evrope, Kanade, Severne in Južne Amerike. V Argentini imajo v prodaji Zbornik: Buenos Aires. V Slovenski hiši uprava Svobodne Slovenije in Dušnopastirska pisarna; Naš dom San Justo: Filipič Marijan; Slomškov dom: Sifer Marijan; Slovenski dom v San Martinu: ga. Potočar Milena, Dimnik Ivan (Villa Libertad) in Obržan Stanko (Churruca); Slovenski dom Carapachay: Žnidar Ivan, Šenk Franc (Olivos); Slovenska pristava: Kopač Ivan; Berazategui: Cvetko Anastazija; Bariloče: dr. Vojko Arko; Mendoza: Rudolf Hirschegger.

Cena Zbornika je izredno nizka: samo 80 pesov. Za pošiljatev po pošti je doplačati 5 pesov.

Pohitite z nakupom! Ne bo Vam žal! Vsakdo bo našel v njem zanimivo branje!

Šopek na grob gospe Antonije Langus

Dne 29. oktobra t. l. je nehalo biti srce močne in verne slovenske žene in matere gospe Antonije Langus rojene Oman. Vsi smo sicer vedeli, da njeno — po tako dolgem in tolikem trpljenju — izmučeno telo ne bo dolgo vzdržalo, pa nas je kljub temu novica o njeni smrti tako zadela kot da se je zgodilo nekaj, česar nismo pričakovali.

Rodila se je 6. januarja 1900. Že v dekliskih letih se je posvečala javnemu delu; bila je delovna članica orliške organizacije. Pozneje kot žena je sodelovala v mnogih prosvetnih, karitativnih in verskih organizacijah. Dne 11. januarja 1972 se je poročila z znanim slovenskim javnim delavcem, mladinskim in delavskim vadteljcem Jožetom Langusom, ravnateljem občinske tročarske uprave in ljubljanske ubožnice. Kljub številni družini — imela sta deset otrok — sta oba našla čas tudi za delo za bližnjega, v organizacijah. Gospa Langusova se je sprva posvečala zlasti delu na šempeterskem področju, po preselitvi na Bežigrad pa je delovala v okvirju tamošnje fare sv. Kristofa.

V času vojne in komunistične revolucije je Langusova družina dobro vedela, kje je njeno mesto. Oče Langus je sodeloval pri Slovenski legiji in je po ustanovitvi domobranstva vstopil v domobranske vrste. Ob koncu vojne se je družina podala v begunstvo. Očeta so partizani skupaj z večjo skupino beguncv pri Borovljah zajeli, odpeljali v domovino in tam usmrtili. Ostala družina je prišla v italijanska taborišča — Treviso, Forlì, Fermo, Servigliano, Senigallia in Barletta. V juniju 1948 je bila prepeljana v Argentino.

Delo pokojne gospe Langusove je bilo ob številni družini že doma napor-

no in težko. Po izgubi moža pa je vsa skrb za večino mladoletno družino obležala na njenih ramenih. Pa je pogumno premagovala vse težave in begunske bridkosti ter skrbela za materialno in duhovno blaginjo svoje družine. Lahko smo prepričani, da bo Vsamogočemu lahko dajala odgovor za svoje delo.

Kakšno spoštovanje in kakšen ugled je uživala pokojna gospa Langus, je pokazal tudi njen pogreb. Številni Slovenci in Argentinci so jo prihajali kropit v Casanovo, kjer župniku njen sin g. Janez in kjer je ležala na mrtvaškem odru. K pogrebnim sv. maši pa se je zbrala tam naravnost ogromna množica pogrebcev. Pred sv. mašo je pokojnici v slovo v slovenski spregovoril delegat slovenskih dušnih pastirjev msgr. Anton Orehar in izmolil molitve za večni pokoj njene duše. Nato je pristopilo k oltarju k somaševanju pod vodstvom škofa iz San Justa, msgr. Carreras-a 17 slovenskih in argentinskih duhovnikov, med katerimi so bili trije sinovi pokojnice. Po evangeliju je v kasteljansčini spregovoril škof ter v vznesenih besedah orisal pokojnico kot zgled delovne, pogumne in globoko vere žene. Po maši je bilo truplo pokojne gospe prepeljano ob spremstvu številnih pogrebcev na sanmartinsko pokopališče, kjer je sin pokojne, gospod župnik Janez, zmoli molitve za dušni pokoj svoje mame.

Dobri Bog naj nakloni pokojni gospe Antoniji Langus tisto večno plačilo, ki si ga je v življenju s svojim delom in trpljenjem zaslužila. Vsem sorodnikom pa izrekamo globoko sožalje.

Sm R

OBVESTILA

SOBOTA, 17. novembra 1972:

V Slovenski hiši ob 17 sklepna prirediteljev srednješolskega tečaja Marika Bajuka

V Našem domu v San Justu ob 20.30 večer Balantičeve poezije in pesmi.

NEDELJA, 18. novembra 1973:

V Našem domu v San Justu veselo družinsko popoldne, ob 16.

V Carapachayu v domu najprej sv. maša, nato skupno kosilo.

V San Martinu v domu ob 16.30 proslava srebrnega jubileja šole dr. G. Rožmana.

V Slomškovem domu po maši roditeljski sestanek šole škola A. M. Slomška. Predava gospa Vivodova.

SREDA, 21. novembra 1973:

V San Martinu v domu ob 18.30 sestanek Lige žena mati in razgovor o ločitvi zakona. Vabljeni gospe, gospodične in fantje!

SOBOTA, 24. novembra 1973:

V Kreditni zadrugi „Sloga“ ob 20 predavanje Adolfa Škerjanca o upokojitvi.

V Slomškovem domu ob 20 veseloigra „Dva para se ženita“.

V Slovenski hiši ob 19.20 spominski večer literarnega odseka SKA posvečen Francetu Balantiču ob 30-letnici smrti.

NEDELJA, 25. novembra 1973:

V Slovenski cerkvi Marije Pomagaj ob 9.30 sveta birma.

V Slomškovem domu ob 19 veseloigra „Dva para se ženita“.

NEDEJA, 9. decembra 1973:

V Slovenski cerkvi Marije Pomagaj prvo sveta obhajilo.

V Zavetišču škola dr. Gregorja Rožmana celodnevna prirediteljev.

SREBRNI JUBILEJ ŠOLE DR. G. ROŽMANA

V NEDELJO, 18. NOVEMBRA,
OB 16.30

V SANMARTINSKEM DOMU
SLAVNOSTNA PRIREDITEV.

VSI PRISRČNO VABLJENI!

Veseloigra

DVA PARA SE ŽENITA

Sobota, 24. novembra, ob 20 — nedelja, 25. novembra, ob 19,
V SLOMŠKOVEM DOMU, Castelli 28, RAMOS MEJIA

„Za nas v zdomstvu je knjiga osnovno sredstvo
za ohranjanje narodnostne in slovenske zavesti.“

(F. Papež v Letu knjige)

Vseslovenska tombola za izdajo

slovenskih učnih knjig

V Slomškovem domu

2. decembra 1973 ob 15

Vabi ZEDINJENA SLOVENIJA

VELIKA IZBIRA NAJBOLJŠEGA POHIŠTVA

MUEBLES

LUKY

Frente Estación EZEIZA
Ruta 205
T.E. 295-1197

LUKA MILHARČIČ

Električni aparati

Izključni zastopniki: Hitachi — National — Crown — Panser — Panoramic — Aurora — Saccol — Columbia — Westinghouse — Godeco — Tonomac — Gamuza — Olivetti — Kenia — Champion — Marshall

Podružnice

CARLOS SPEGAZZINI
Avda. 25 de Mayo 136

SAN JUSTO
Almafuerte 3230

Teatro Colón 1973

LA BOHEME

Puccinijev operni opus ni obsežen, vendar je silno pomemben in priljubljen in spada k „železnemu repertoarju“. Puccini je ustvaril v svojih operah vrsto nepozabnih ženskih likov: Manon Lescaut (1893), Mimi v La Bohème (1896), Tosca (1900), Madama Butterfly (1904), Deklica z zlatega zapada (1910), Sestro Angeliko (1918), Lastovko in nazadnje Turandot (1924).

La Bohème je spoznal Buenos Aires že 1896, v Colónu pa so jo peli med 1909 do 1970 kar 211-krat. Nobene druge opere ni Colón uprizoril tolikokrat.

Snov za libreto je Pucciniju nudila povest Henryja Murgera „Prizori iz bohemskega življenja“. Murger verno odseva v svojih spisih okolje, v katerem se očrtujejo dogodki in osebe Pariza sredi prejšnjega stoletja, mali svet samotarjev in potisnjenih ob stran življenja, večnih sanjačev in idealistov, ki iščejo v neotipljivih utvarah uresničanje svojih sanj in hrepenenj. Pisatelj je naslikal sebe in svoje bohemske tovariše, ki so životali po podstrešnih izbah francoske prestolnice in veseljačili po krčmah Latinske četrti in Montmartra.

Z zanesljivim odrskim instinktom je Puccini v teh zgodbah zaslužil hvaležno snov za glasbeno obdelavo. Libreto sta

mu izdelala Illica in Giacosa, sam pa je s sentimentalno melodičnostjo poveljal nadarjeno pa neurejeno mladino v njenem siromaštvu in brezskrbnosti, sanjarjenju in upih, tovarištvu in ljubezni. Puccinijev slog je verističen, močne pa so impresionistične primese in močna je njegova lirčnost. Puccini prepeva z glasom in z orkestrom, ki zveni zmeraj prefinjeno in barvito ter podčrtava dogajanje, izraznost katerega stavka ali smisel določenega dramskega položaja. Melodični tok neustavljivo prekipava v svoji spontanosti. Priljubljeni sta zlasti ariji Che gelida manina (Kot led je ta ročica) in Mi chiamano Mimi (Vse kliče me Mimi), ki ju poslušalci brundajo med odmori in po predstavi.

Osnovna značilnost letošnje verzije je bila improvizacija in to pri izbiri oseb in pri pripravi dela. Za zadovoljivo izvedbo bi bilo nujno potrebna sopranistka in tenor svetovnega formata. Myrtha Garbarini je vsekakor odlična pevka, vendar ji vloga Mimi ne ustreza. Pela jo je hladno in nedoživeto. Pesnika Rudolfa je pel mladi tenor Horacio Mastrango, ki se je iz začetne negotovosti šele proti koncu blizal sprejemljivi kreaciji. Še najbolj se je pristovetil s svojim junakom baritonist Ricardo Catena v vlogi slikarja Marcela. Dirigent Pedro J. Calderón je pa-

zil, da ni prekril z orkestrom pevcev, ker niso vsi imeli zadosti močnega glasu za to delo. Predstava je potekla brez ploskanja, saj ga ni izzvalo predvajanje niti ob najlepših arijah niti ob najganjlivejših prizorih.

Donizettijev program

Gaetano Donzetti (1797—1848) je bil sodobnik dveh znamenitih opernih skladateljev, Vincenza Bellinija in Giacchina Rossinija. Bil je silno plodovit skladatelj, saj je poleg simfoničnih in religioznih skladb uglasil kar 66 opernih del. V svoji dobi je bil zelo upoštevan muzik, tesno povezan z milansko Scalo in neapeljskim San Carlom ter drugimi pomembnimi glasbenimi središči, vendar po notranji veljavi svojih del ni dosegal ne prvega ne drugega in dandanes je znan le po 3 ali 4 operah: po resni operi Lucia Lammermoorska, ki jo je v lanske sezoni predstavil Colón v neprekinjeni verziji s sopranistko Beverly Sills in tenorjem Alfredom Krausejem, in komičnimi operami Don Pasquale, Kapljice za ljubezen (Lelisi d' amore) in La Favorita, ki jo je pred nekaj leti pela v Buenos Airesu Fiorenza Cossotto s Krausejem.

Letos sta bili na programu dve enodejanki: glasbena farsa Pustni četrtak in melodramma giocoso Zvonček.

Il Govedi Grasso je razigrana pustna farsa z osebami in prizori, ki so bili običajni za tedanji glasbeni teater. Igrivost, glasbena duhovitost in vokalizem označujejo to mladostno delce. V

Argentini je bilo tokrat prvič izvajano. Peli so ga Ricardo Catena, Martha Colalillo, Nicolás Cuttone, Renato Cesari, Evelina Iacattuni, Susana Rouco, José Nait in Walter Maddalena.

V Il Campanellu, ki ga je spisal in uglasil bil v dobrem tednu, je skladatelj parodiral samega sebe, ki je jemal misli in glasbene motive iz svojih resnih oper in jih obračal na smešno stran. Karikaturni prizvoki se oglašajo zmeraj znova ob predstavitvi in razvoju glasbenih misli v okviru svežega in lahkomiselnega ozračja.

Pstarnega lekarnarja Annibala Pistacchia, ki se je poročil z mlado in lepo Serafino, je pel baritonist Angel Mattiello. Mattiello je že 35 let eden od najvažnejših stebrov Colóna. V tem času je pel skoraj 200 vlog v 150 operah. Pel je tudi praktično vse bariton-ske solistične dele v oratorijih, kantatah in mašah in nastopa tudi z 20 samostojnimi celovečernimi ciklusi samosplovov. Nenavadno se zna prilagajati vsem glasbenim stilom in najrazličnejšim junakom. Vsaka njegova kreacija je presenetljivo posrečena. Pri vseh vlogah pa ga poleg velike notranje prožnosti odlikuje čut za mero in neka prirojena gosposkost.

Nevesto Serafino je pela mlada Cristina Carlin, ki se razvija v eno najboljših Colónovih sopranistk, gospo Rozo Luisa Bartoletti, služabnika Spiridiona pa Aldo Morni. Junak večera je bil baritonist Renato Cesari, ki je z vedro hudomušnostjo oblikoval vlogo zaljubljenega Henrika, ki je uničil po-

ročno noč lekarnarju z neprestanim zvonjenjem, ko se je našemljen v različne osebnosti pojavljal celo noč v lekarni. Program je dirigiral buenosairečan Enrique Sivieri, dirigent in režiser glavnih evropskih in ameriških glasbenih središč, dolgoletni sodelavec Colóna, v katerem je bil glasbeni, umetniški in glavni vodja gledališča, in ustanovitelj buenosaireške komorne opere.

Poslušalci so bili z verzijo Donizettijevih del zadovoljni, menili pa so, da bi bila ta dela bolj primerna za poletno sezono ali predstave zunaj abonmaja, ker redni letni program naj bi obsegal res le reprezentativna dela priznanih umetnikov.

Festival filmanih oper

V tednih najhujše Colónove krize so se buenosaireški ljubitelji operne glasbe lahko udeležili pravega festivala filmanih oper v občinskem gledališču San Martin na cesti Corrientes. In dejansko se je Colónovo občinstvo za nekaj časa preselilo tja in polnilo dvorano Leopoldo Lugones do zadnjega sedea, mnogo izmed njih pa kljub ponovnemu predvajanju ni dobilo vstopnic.

Predstave je omogočila ustanova Cinemateca Argentina s sodelovanjem poslaništva Nemške zvezne republike in Instituta Goethe. Ciklus je obsegal 6 oper, ki jih je posnel v barvah na filmski trak vodstvo državne hamburške opere za prenos po televiziji.

(Bo še)

DRUŠTVENI OGLASNIK

Zedinjena Slovenija in Balantičeva šola vabita na večer Ob Balantičevem kresu v spomin 20-letnice smrti pesnika Franceta Balantiča, v veliko dvorano Našega doma v San Justu, v soboto, 17. novembra, ob 20.30.

Sevenska otroška kolonija bo od 27. decembra do 11. januarja pri dr. Hanzeliču v kordobskih gorah. Stroški kolonije so 370 novih pesov. Pri vpisu je treba plačati 100 novih pesov. Pohitite s prijavitvami!

Medorganizacijski svet se bo sestel v prostirih ZS 23. novembra.

XI. kulturni večer SKA bo vsoboto, 24. t. m. na Ramón Falconu, Literarni odsek se bo poklonil pesniku Francetu Balantiču v spomin na njegovo smrt na prav ta dan pred tridesetimi leti. Po sv. maši msgr. A. Oreharja ob 7.20 bo polaganje cvetja pred spomenik žrtv revolucije z nagovorom predsednika SKA dr. T. Debeljaka, z esejem pesnika Franceta Balantiča in recitacijo Balantičevih pesmi. S to pietetno poklonitvijo se bo zaključila letošnja sezona kulturnih večerov SKA in se bo začela nova marca 1974 z večjo Balantiču posvečeno proslavo celotne SKA. Vabljeni vsi.

JAVNI NOTAR FRANCISCO RAUL CASCANTE Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T.E. 35-8827

VOŽNJA V EVROPO (in nazaj) za 500 dolarjev

Simon Rajer, Tucumán 1561, 7.
nadstr. št. 50. T.E. 46-9440;
od 9-12 in 15-19.

OB BALANTIČEVEM KRESU

Večer Balantičeve poezije in pesmi v Našem domu v San Justo, ob 30-letnici Balantičeve smrti, v soboto, 17. novembra, ob 20.30

Program: dr. Jože Krivec

Režija: Stanko Jerebič

Sodelujejo: moški zbor Gallusa, Balantičeva šola, recitatorji

Vabita: Zedinjena Slovenija in Balantičeva šola

Naš dom v San Justu Nedelja, 18. nov. ob 16

VESELO DRUŽINSKO POPOLDNE

s prosto zabavo in vmesnim predvajanjem zvočnega filma folklornih plesov v baletnem stilu „KJER SO VAS ZIBALI“

KDAJ IN KAKO SE BOM UPOKOJIL

Predava g. Adolf Škrjanc.

Kreditna zadruga „S. L. O. G. A.“ z. z. o. z.

Bartolomé Mitre 97

Telefon 658-6574

Ramos Mejía

V soboto, 24. novembra 1973, ob 20.